Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHU SÚDU (druhá rozšírená komora)

z 27. januára 2021 *

„Životné prostredie – Financovanie elektrárne na biomasu v Galícii – Uznesenie správnej rady EIB o schválení financovania – Prístup k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia – Články 9 a 10 Aarhuského dohovoru – Články 10 až 12 nariadenia (ES) č. 1367/2006 – Žiadosť o vnútorné preskúmanie – Zamietnutie žiadosti ako neprípustnej – Prípustnosť dôvodu obrany – Povinnosť odôvodnenia – Pojem akt prijatý podľa práva životného prostredia – Pojem akt vyvolávajúci právne záväzné a vonkajšie účinky“

Vo veci T-9/19,

ClientEarth, so sídlom v Londýne (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: J. Flynn, QC, H. Leith a S. Abram, barristers,

žalobkyňa,

proti

Európskej investičnej banke (EIB), v zastúpení: G. Faedo a K. Carr, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci B. Wägenbaur, advokát,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európska komisia, v zastúpení: F. Blanc a G. Gattinara, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia EIB oznámeného žalobkyni listom z 30. októbra 2018, ktorým sa zamieta ako neprípustná žiadosť o vnútorné preskúmanie uznesenia správnej rady EIB z 12. apríla 2018 o schválení financovania projektu elektrárne na biomasu v Galícii (Španielsko), ktorú žalobkyňa podala 9. augusta 2018 podľa článku 10 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 264, 2006, s. 13) a rozhodnutia Komisie 2008/50/ES z 13. decembra 2007, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia č. 1367/2006 vzťahujúcich sa na žiadosti o vnútorné preskúmanie správneho aktu (Ú. v. EÚ L 13, 2008, s. 24),

* Jazyk konania: angličtina.

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora),

v zložení: predseda Všeobecného súdu predsedajúci druhej rozšírenej komore M. Van der Woude, sudcovia V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl (spravodajkyňa) a I. Nõmm,

tajomníčka: S. Spyropoulos, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. júna 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

O Aarhuskom dohovore

1 Európske spoločenstvo, ktoré sa neskôr stalo Európskou úniou, podpísalo v Aarhuse 25. júna 1998 Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“). Aarhuský dohovor nadobudol platnosť 30. októbra 2001. Následne bol v mene Spoločenstva schválený rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 o uzavretí Aarhuského dohovoru v mene Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 124, 2005, s. 1). Od tohto dátumu je aj Únia zmluvnou stranou tohto dohovoru.

2 Článok 1 Aarhuského dohovoru s názvom „Cieľ“ stanovuje, že „každá Strana [dohovoru] bude zaručovať práva na prístup k informáciám, účasť verejnosti na rozhodovacom procese a prístup k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia v súlade s ustanoveniami… dohovoru, s cieľom prispieť k ochrane práva každého človeka, príslušníka tejto i budúcich generácií, žiť v životnom prostredí, ktoré je postačujúce pre zachovanie jeho zdravia a dosiahnutie blahobytu“.

3 Podľa príručky na uplatňovanie Aarhuského dohovoru je cieľom práva na prístup k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia zakotveného v článku 9 ods. 1 a 2 Aarhuského dohovoru osobitným spôsobom zaručiť práva na prístup k informáciám o životnom prostredí a účasť verejnosti na rozhodovacom procese v oblasti životného prostredia, ako sú zaručené týmto dohovorom. Článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru všeobecnejším spôsobom stanovuje, že každá strana má zabezpečiť, aby členovia verejnosti spĺňajúci prípadné podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve mali prístup k správnemu alebo súdnemu konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb alebo orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s ustanoveniami vnútroštátneho práva v oblasti životného prostredia.

4 V príručke na uplatňovanie Aarhuského dohovoru sa tiež uvádza nasledujúce. Strany Aarhuského dohovoru si ponechali značnú mieru voľnej úvahy pri určení orgánov (súd alebo správny orgán) a foriem konaní (napríklad podľa občianskeho, správneho alebo trestného práva), ktoré musia byť dostupné na to, aby bolo možné napadnúť úkony a opomenutia podľa článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Pri zohľadnení všeobecnej povinnosti stanovenej v článku 3 ods. 1 tohto dohovoru spočívajúcej vo vytvorení a udržiavaní jasného, transparentného a uceleného vykonávacieho rámca strany Aarhuského dohovoru nesmú klásť žiadne prekážky zavádzaniu jednotlivých konaní o opravných prostriedkoch pre jednotlivé druhy úkonov alebo opomenutí. Cieľom každého správneho alebo súdneho konania o opravnom prostriedku je napraviť nesprávne rozhodnutia, úkony a opomenutia, ako aj dosiahnuť v konečnom dôsledku nápravu porušení zákona. Podľa článku 9 ods. 4 Aarhuského dohovoru musia strany Aarhuského dohovoru zabezpečiť, aby konania o opravných

prostriedkoch poskytovali „zodpovedajúcu a účinnú“ nápravu vrátane prípadného uloženia povinnosti konať alebo zdržať sa konania. Okrem spresnenia druhov opravných prostriedkov článok 9 ods. 4 a 5 Aarhuského dohovoru vyžaduje, aby zmluvné strany dbali na to, aby konania o opravných prostriedkoch uvedené v odsekoch 1 až 3 boli „primerané, spravodlivé, včasné a nie nedostupne drahé“ a aby o nich bola verejnosť informovaná.

O politike Únie v oblasti životného prostredia a o vykonaní článku 9 ods. 3 a 4 Aarhuského dohovoru Aarhuským nariadením

5 Politika Únie v oblasti životného prostredia vychádza z článkov 191 až 193 ZFEÚ, ako aj z článku 11 ZFEÚ, ktorý prierezovým spôsobom podporuje trvalo udržateľný rozvoj.

6 Článok 191 ZFEÚ definuje pôsobnosť politiky Únie v oblasti životného prostredia a stanovuje rad cieľov (odsek 1), zásad (odsek 2) a kritérií (odsek 3), ktoré musí normotvorca Únie dodržiavať pri uskutočňovaní tejto politiky.

7 Podľa článku 191 ods. 1 ZFEÚ ciele, ktoré sleduje politika Únie v oblasti životného prostredia, sú tieto:

„– udržiavanie, ochrana a zlepšovanie kvality životného prostredia,

– ochrana ľudského zdravia,

– rozvážne a racionálne využívanie prírodných zdrojov,

– podpora opatrení na medzinárodnej úrovni na riešenie regionálnych alebo celosvetových problémov životného prostredia, a to predovšetkým na boj proti zmene klímy.“

8 V čase skutkových okolností sa konkrétna činnosť Únie zakladala predovšetkým na environmentálnom akčnom programe na roky 2014 – 2020. Sledovala tri ciele, a to po prvé zachovanie prírodného kapitálu (úrodnosti pôdy, kvality ovzdušia a vody, biodiverzity, atď.), po druhé transformáciu Únie na hospodárstvo, ktoré bude uvážlivé z hľadiska nakladania s uhlíkom a umiernené pri využívaní zdrojov (spracovanie odpadu, boj proti plytvaniu, recyklácia atď.) a po tretie ochrana ľudského zdravia a blaha ľudí (boj proti znečisťovaniu, obmedzenie chemických látok atď.). Okrem týchto cieľov bola politika Únie v oblasti životného prostredia čoraz viac integrovaná do iných oblastí činnosti Únie. Napríklad balík pre klímu a energetiku do roku 2020 a následne do roku 2030 obsahuje záväzné vnútroštátne ciele na účely zvýšenia podielu obnoviteľných zdrojov energie na vnútroštátnej spotrebe.

9 Článok 191 ods. 4 ZFEÚ spresňuje rozsah vonkajšej právomoci Únie v oblasti životného prostredia. Stanovuje zásadu súbežnej právomoci členských štátov a Únie uzatvárať medzinárodné dohody v oblasti životného prostredia s príslušnými tretími krajinami a medzinárodnými organizáciami.

10 Na dosiahnutie cieľov politiky Únie v oblasti životného prostredia Spoločenstvo, ktoré sa neskôr stalo Úniou, podpísalo Aarhuský dohovor.

11 Na účely vykonania tohto dohovoru v právnom poriadku Únie Európsky parlament a Rada Európskej únie prijali nariadenie (ES) č. 1367/2006 zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány [Únie] (Ú. v. EÚ L 264, 2006, s. 13, ďalej len „Aarhuské nariadenie“), ktoré podľa svojho článku 1 ods. 1 písm. d) osobitne stanovuje „pravid[lá] na uplatňovanie ustanovení dohovoru na inštitúcie a orgány [Únie], najmä… zaručením prístupu k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na úrovni [Únie] za podmienok stanovených [uvedeným] nariadením“. Aarhuské nariadenie sa v súlade so svojím článkom 14 uplatňuje od 28. júna 2007.

12 Podľa článku 10 ods. 1 Aarhuského nariadenia je každá mimovládna organizácia (MVO), ktorá spĺňa podmienky uvedené v článku 11 uvedeného nariadenia, oprávnená prostredníctvom odôvodneného návrhu požiadať o vnútorné preskúmanie inštitúciu alebo orgán Únie, ktorý prijal správny akt podľa práva životného prostredia.

13 Odôvodnenie 11 Aarhuského nariadenia stanovuje, že správne akty individuálneho určenia by mali byť otvorené vnútornému preskúmaniu, ak vyvolávajú právne záväzné a vonkajšie účinky. Článok 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia definuje pojem „správny akt“ na účely uvedeného nariadenia ako akékoľvek opatrenie individuálneho určenia podľa práva životného prostredia prijaté inštitúciou alebo orgánom Únie, ktoré má právne záväzný a vonkajší účinok.

14 Odôvodnenie 10 Aarhuského nariadenia uvádza, že „vzhľadom na skutočnosť, že právo životného prostredia sa stále vyvíja, by definícia práva životného prostredia mala odkazovať na ciele environmentálnej politiky [Únie] uvedené v zmluve [o FEÚ]“. Článok 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia v tomto zmysle stanovuje, že „právo životného prostredia“ na účely uvedeného nariadenia predstavujú všetky právne predpisy Únie, ktoré bez ohľadu na svoj právny základ prispievajú k dosahovaniu cieľov environmentálnej politiky Únie, ako sú stanovené v Zmluve o FEÚ, a to zachovanie, ochrana a zvyšovanie kvality životného prostredia, ochrana zdravia ľudí, šetrné a racionálne využívanie prírodných zdrojov a presadzovanie opatrení na medzinárodnej úrovni na riešenie regionálnych alebo celosvetových problémov životného prostredia.

15 Okrem toho podľa článku 12 ods. 1 Aarhuského nariadenia môže MVO, ktorá požiadala o vnútorné preskúmanie podľa článku 10 uvedeného nariadenia, začať konanie na Súdnom dvore Európskej únie v súlade s príslušnými ustanoveniami Zmluvy o FEÚ.

16 V odôvodnení 18 Aarhuského nariadenia normotvorca v tejto súvislosti spresnil, že v súlade s článkom 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a Zmluvou o FEÚ je cieľom uvedeného nariadenia umožniť prístup k súdnym alebo iným konaniam o opravných prostriedkoch na účely napadnutia konania a nečinnosti súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré porušujú ustanovenia práva životného prostredia. Okrem toho normotvorca uviedol, že ustanovenia o prístupe k spravodlivosti by mali byť v súlade so Zmluvou o FEÚ. Napokon v odôvodneniach 19 a 21 Aarhuského nariadenia normotvorca spresnil, že na to, aby sa zabezpečili primerané a účinné prostriedky nápravy vrátane tých, ktoré sú dostupné pred Súdnym dvorom Európskej Únie podľa príslušných ustanovení Zmluvy o FEÚ, je vhodné, aby inštitúcia alebo orgán Únie, ktoré vydali napadnutý akt, alebo ktoré nekonali, mali príležitosť prehodnotiť svoje predchádzajúce rozhodnutie alebo konať, pričom ak boli predchádzajúce žiadosti o vnútorné preskúmanie neúspešné, dotknutá MVO by mala mať možnosť začať súdne konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie v súlade s príslušnými ustanoveniami Zmluvy o FEÚ.

17 Z odôvodnení Aarhuského nariadenia citovaných v bode 16 vyššie vyplýva, že v systéme prístupu k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia zavedenom článkami 10 až 12 tohto nariadenia sa vnútorné preskúmanie chápe ako správne konanie predchádzajúce prípadnému opravnému prostriedku pred súdom Únie, ktorý by mal byť podaný v súlade s príslušnými ustanoveniami Zmluvy o FEÚ.

18 Okrem toho z tých istých odôvodnení vyplýva, že systém prístupu k spravodlivosti zavedený článkami 10 až 12 Aarhuského nariadenia je zameraný výlučne na preskúmanie uplatňovania práva Únie v oblasti životného prostredia.

19 V tomto zmysle článok 1 bod 1 rozhodnutia Komisie 2008/50/ES z 13. decembra 2007, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania [Aarhuského nariadenia] vzťahujúcich sa na žiadosti o vnútorné preskúmanie správneho aktu (Ú. v. EÚ L 13, 2008, s. 24), ukladá každej MVO, ktorá predloží žiadosť o vnútorné preskúmanie správneho aktu alebo nečinnosti podľa článku 10 Aarhuského

nariadenia, aby uviedla správny akt alebo údajnú správnu nečinnosť, ktorej preskúmanie sa žiada žiadosťou o vnútorné preskúmanie, ako aj ustanovenia právnych predpisov v oblasti ochrany životného prostredia Únie, ktoré považuje za nedodržané.

O EIB

20 Európska investičná banka (EIB) je organizáciou Únie, ktorá má prispieť k dosahovaniu jej cieľov.

21 EIB má podľa článku 308 ZFEÚ vlastnú právnu subjektivitu, odlišnú od právnej subjektivity Únie. Riadia a spravujú ju jej vlastné orgány. Má vlastné zdroje a vlastný rozpočet.

22 Podľa článku 309 ZFEÚ je úlohou EIB prispievať k vyváženému a vyrovnanému rozvoju vnútorného trhu v záujme Únie, na čo využíva prostriedky kapitálového trhu a vlastné prostriedky. Na tento účel tým, že poskytuje pôžičky a záruky na neziskovom základe, uľahčuje financovanie rôznych projektov vo všetkých hospodárskych oblastiach, a to okrem iného projektov spoločného záujmu niekoľkých členských štátov, ktoré sú takého rozsahu alebo takej povahy, že nemôžu byť plne financované prostriedkami, ktoré sú k dispozícii v jednotlivých členských štátoch.

23 Článok 7 ods. 2 štatútu EIB stanoveného Protokolom č. 5 pripojeným k Zmluve o EÚ a Zmluve o FEÚ okrem iného stanovuje, že rada guvernérov ustanoví všeobecné smernice o úverovej politike EIB v súlade s cieľmi Únie. V súlade s článkom 7 ods. 3 písm. b) uvedeného štatútu rada guvernérov na účely článku 9 ods. 1 ustanovuje zásady uplatňované pri financovaní operácií vykonávaných v rámci úloh EIB.

24 Podľa článku 9 ods. 1 štatútu EIB správna rada EIB dohliada a zabezpečuje riadnu správu banky a zabezpečuje, aby bolo riadenie banky v súlade so Zmluvami, štatútom a všeobecnými smernicami ustanovenými radou guvernérov. Rozhoduje o poskytnutí finančných prostriedkov a stanovuje úrokové sadzby pôžičiek.

25 Rokovací poriadok EIB v znení uplatniteľnom v prejednávanej veci, konkrétne znenie vyplývajúce zo zmien z 20. januára 2016 (Ú. v. EÚ L 127, 2016, s. 55), vo svojom článku 18 spresňuje, že v súlade s článkom 9 ods. 1 štatútu EIB správna rada na návrh predstavenstva stanovuje podmienky vytvárajúce všeobecný rámec pre finančné operácie najmä tým, že schvaľuje podmienky na určovanie úrokových sadzieb. Na návrh predstavenstva prijíma politické rozhodnutia týkajúce sa riadenia EIB. Schvaľuje finančné a záručné operácie navrhnuté predstavenstvom. Správna rada vo všeobecnosti zabezpečuje, aby bolo riadenie EIB v súlade so Zmluvou o FEÚ, štatútom EIB, smernicami stanovenými radou guvernérov a inými dokumentmi, ktorými sa EIB riadi pri výkone svojich povinností podľa Zmluvy o FEÚ.

26 Článok 16 ods. 1 štatútu EIB stanovuje, že EIB poskytuje finančné prostriedky v rámci poslania stanoveného v článku 309 ZFEÚ.

27 Podľa článku 19 ods. 3 štatútu EIB správna rada rozhoduje o finančných operáciách, ktoré jej zašle predstavenstvo, pričom to má v súlade s článkom 11 ods. 3 tohto štatútu zodpovednosť za prípravu a vykonávanie rozhodnutí týkajúcich sa uzatvárania pôžičiek a poskytovania finančných prostriedkov najmä vo forme úverov a záruk.

28 Vyhlásenie o environmentálnych a sociálnych zásadách a normách schválené správnou radou 3. februára 2009 (ďalej len „vyhlásenie z roku 2009“) a stratégia boja proti zmene klímy zameraná na mobilizovanie financovania na podporu prechodu na hospodárstvo, ktoré bude uvážlivé z hľadiska nakladania s uhlíkom a schopné odolávať klimatickým zmenám, prijaté EIB 22. septembra 2015 (ďalej len „klimatická stratégia“), definujú ciele činnosti v oblasti poskytovania pôžičiek a kritériá oprávnenosti projektov týkajúce sa otázok životného prostredia.

29 V bode 22 klimatickej stratégie EIB uvádza:

„Cieľom EIB ako banky Únie je podporovať ciele politiky Únie, ktoré spočívajú najmä v podpore inovácie a kompetencií, prístupu k financovaniu pre malé a stredné podniky, strategických infraštruktúr a činností v prospech klímy. EIB prispieva k dosahovaniu týchto navzájom prepojených cieľov prostredníctvom svojich aktivít poskytovania pôžičiek, a to združovaním zdrojov (spájanie financovania EIB s inými zdrojmi finančných prostriedkov) a poradenskými činnosťami. Súlad s príslušnými politikami, kvalita portfólia a spoľahlivosť rozhodnutí o poskytnutí financovania sa zabezpečujú prostredníctvom komplexného postupu predbežného auditu, ktorý sa uplatňuje na všetky projekty podporované EIB… V oblasti činností v prospech klímy sú do relevantných operačných praktík a postupov, ktorými sa riadia rozhodnutia o poskytnutí financovania, začleňované klimatické politiky a nástroje Únie, ako je systém obchodovania s emisnými kvótami…, stratégia prispôsobenia sa klimatickej zmene alebo rámec pre klímu a energetiku s výhľadom na rok 2030. Snahou EIB je tiež prispieť svojou činnosťou k uskutočňovaniu dlhodobých plánov, ako je Európska energetická únia alebo plán dekarbonizácie načrtnutý Medzivládnym panelom o zmene klímy (MPZK), podľa ktorého musia svetové emisie skleníkových plynov dosiahnuť svoje maximum najneskôr v roku 2020, znížiť sa najmenej o 50 % do roku 2050 v porovnaní s úrovňou z roku 1990 a byť prakticky na nule alebo negatívne do roku 2100, aby bolo možné udržať celoplanetárne oteplenie pod úrovňou 2 stupne Celzia.“ [*neoficiálny preklad*]

30 V bode 36 klimatickej stratégie sa uvádza, že EIB bude naďalej vyhradzovať minimálne 25 % svojich finančných prostriedkov pre projekty, ktoré výslovne podporujú činnosti v prospech klímy. Okrem sektorového prístupu, ktorý sa tradične uplatňuje na identifikáciu projektov patriacich medzi činnosti v oblasti klímy, bod 39 klimatickej stratégie stanovuje podrobnejšie zohľadnenie vplyvov projektov s cieľom posilniť celkový prínos EIB.

31 Bod 24 klimatickej stratégie vychádza z konštatovania, že nie všetky odvetvia majú rovnaký vplyv na životné prostredie, pričom najrelevantnejšími sektormi z dôvodu reprezentovaného podielu financovania EIB a druhu dotknutých projektov predstavujú odvetvia energetiky a dopravy. Uvádza, že dôležitým prvkom kritérií výberu a hodnotenia energetických projektov je uplatnenie emisnej normy na projekty výroby elektriny. Táto norma umožňuje vylúčiť projekty, ktorých očakávané emisie nie sú v súlade s cieľmi Únie pri súčasnom dodržaní zásady technologickej neutrality. V každom prípade sa uprednostňujú projekty energetickej efektívnosti.

32 Bod 47 klimatickej stratégie uvádza, že sa stanoví typológia projektov s veľkým dopadom podľa jednotlivých odvetví, a to tak, že sa preskúmajú plány na dekarbonizáciu, ktoré existujú v posudzovaných odvetviach, prípadne uhlíková intenzita v týchto odvetviach. Politiky vymedzené Úniou a členskými štátmi, medzi ktoré patrí najmä dlhodobý výhľad Únie pre uhlíkovo nízkoemisnú spoločnosť odolnú voči klimatickým zmenám, prípadne vnútroštátne akčné plány v prospech obnoviteľných zdrojov energie a programy prispôsobenia, musia v rámci Únie slúžiť ako hlavné referenčné body a cestovné plány.

33 Okrem toho bod 72 klimatickej stratégie spresňuje, že posudzovanie emisií skleníkových plynov sa používa na analýzu výkonnosti projektov výroby elektriny v oblasti emisií, ako aj na overenie vplyvu hydroelektrických a bioenergetických projektov na klímu. Presnosť, koherencia a porovnateľnosť týchto hodnotení sú teda dôležitými prvkami predbežného auditu.

34 Vyhlásenie z roku 2009 vyžaduje dodržanie požiadaviek trvalej udržateľnosti životného prostredia a sociálnej udržateľnosti pre všetky finančné prostriedky poskytnuté EIB. V tomto vyhlásení sa uvádza, že na získanie financovania má projekt prispieť k dosiahnutiu jedného alebo viacerých cieľov politiky Únie, ako je poskytovanie primeranej odpovede voči hrozbe, ktorú predstavujú klimatické zmeny, prostredníctvom investícií prispievajúcich k ich zmierneniu alebo s cieľom prispôsobiť sa im, najmä prostredníctvom projektov týkajúcich sa energetickej efektívnosti, obnoviteľných zdrojov energie, menej znečisťujúcich energií, ukladania uhlíka alebo prispievania k udržateľnému spravovaniu

prírodných zdrojov (bod 10). Podľa vyhlásenia z roku 2009 EIB podporuje odvetvie obnoviteľných zdrojov energie, kladie dôraz na energetickú účinnosť vo všetkých ňou financovaných projektoch a jej operácie financovania reagujú na ostatné investičné priority Únie v oblasti klímy (bod 77). EIB sa navyše snaží zvýhodňovať trvalé využívanie pôdy, osobitne pokiaľ ide o lesy, pri ktorých uznáva ich význam a prínos pre zmiernenie klimatických zmien, prispôsobenie sa týmto zmenám a ochranu biologickej diverzity (bod 77).

35 Okrem toho vyhlásenie z roku 2009 vyžaduje, aby projekty financované EIB rešpektovali všeobecné environmentálne pravidlá vypracované EIB, ktoré vyplývajú z práva Únie a v prípade potreby ich môžu dopĺňať ďalšie medzinárodné príklady dobrej praxe alebo prísnejšie normy uložené EIB (body 31 a 32). Vyžaduje tiež dodržiavanie procesných pravidiel, akými sú ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ z 13. decembra 2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (Ú. v. EÚ L 26, 2012, s. 1) v znení neskorších predpisov [bod 35, ktorý sa však týka smernice Rady 85/337/EHS z 27. júna 1985 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (Ú. v. ES L 175, 1985, s. 40; Mim. vyd. 15/001, s. 248), ktorá bola následne zrušená smernicou 2011/92].

36 Napokon podľa bodov 78 a 82 vyhlásenia z roku 2009 sa EIB aktívne podieľa na identifikovaní a podpore projektov, ktoré vedú k značnému zníženiu emisií skleníkových plynov podľa metód, ktoré skúma a rozvíja v spolupráci s inými medzinárodnými finančnými inštitúciami, a tieto zvýhodnenia tiež zohľadňuje vo svojich finančných a hospodárskych analýzach.

O projekte Curtis a jeho financovaní zo strany EIB

37 Projekt výstavby elektrárne na výrobu elektrickej energie z biomasy v obci Curtis (Teixeiro) v provincii Coruña v Galícii (Španielsko) s kapacitou približne 50 megawattov elektriny zásobovanej lesným odpadom zozbieraným v okruhu 100 km (ďalej len „projekt Curtis“) bol víťazom súťaže na projekty obnoviteľných zdrojov energie zorganizovanej Španielskym kráľovstvom v roku 2016.

38 Na konci roka 2016 developer projektu Curtis kontaktoval služby EIB s cieľom predstaviť jeho technické vlastnosti a začať diskusie o možnosti získať financovanie z jej strany.

39 Na základe dostupných informácií a výsledku diskusií s developerom sa služby EIB dohodli na predbežnej informácii týkajúcej sa projektu Curtis.

40 Dňa 4. decembra 2017 predstavenstvo EIB schválilo oznámenie o predbežnej informácii, na základe ktorého mohli služby oficiálne začať skúmanie projektu Curtis.

41 Dňa 13. decembra 2017 bol opis projektu Curtis uverejnený na internetovej stránke EIB v súlade s požiadavkami politiky transparentnosti skupiny EIB, ktorá zahŕňa EIB a Európsky investičný fond. V tomto opise sa uvádzalo, že výroba elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov sa podieľa na cieli Únie zmierniť účinky klimatickej zmeny. Zabezpečením dopytu po zvyškoch lesného dreva mal projekt umožniť zmierniť dôsledky lesných požiarov v Galícii a prispieť k udržateľnosti lesných činností tohto regiónu a jeho hospodárskej činnosti vo všeobecnosti.

42 Dňa 15. decembra 2017 EIB požiadala Európsku komisiu o poskytnutie stanoviska k projektu Curtis, ako to stanovuje článok 19 štatútu EIB. Dňa 12. februára 2018 Komisia zaslala EIB kladné stanovisko k projektu Curtis.

43 Dňa 18. decembra 2017 EIB požiadala Španielske kráľovstvo o stanovisko v súlade s článkom 19 štatútu EIB. Španielske kráľovstvo 20. decembra 2017 zaslalo stanovisko o nevznesení námietok.

44 Na zasadnutí 20. marca 2018 predstavenstvo schválilo predloženie návrhu financovania projektu Curtis s označením „Doc 18/291“ z vlastných zdrojov EIB (ďalej len „návrh financovania“) správnej rade a predloženie žiadosti o záruku Únie pre rovnaký projekt investičnému výboru Európskeho fondu pre strategické investície (EFSI) z dôvodu, že tento projekt predstavuje špecifické riziko, a preto je považovaný za osobitnú činnosť v zmysle článku 16 ods. 3 druhého pododseku štatútu EIB.

45 Investičný výbor EFSI schválil na zasadnutí 9. apríla 2018 použitie záruky Únie pre projekt Curtis.

46 Na svojom zasadnutí v Luxemburgu (Luxembursko) 12. apríla 2018 správna rada prijala uznesenie (ďalej len „sporné uznesenie“) o schválení návrhu financovania vo forme pôžičky, ktorá má byť poskytnutá *ad hoc* subjektu označenému ako „Special Purpose Vehicle“ v maximálnej výške 60 miliónov eur. Sporné uznesenie bolo zaznamenané v zápisnici zo zasadnutia.

47 Listom z 13. apríla 2018 EIB informovala developera o spornom uznesení, pričom uviedla, že predbežné schválenie financovania projektu Curtis nezakladá EIB nijakú povinnosť poskytnúť pôžičku, ale umožňuje developerovi prijať potrebné opatrenia na účely vyriešenia formálnych náležitostí uvedenej pôžičky.

48 Dňa 28. júna 2018 bolo sporné uznesenie uverejnené na internetovej stránke EIB.

49 Podrobnosti o spôsobe a podmienkach financovania projektu Curtis boli dohodnuté medzi developerom a jednotlivými poskytovateľmi pôžičky, medzi ktorých okrem EIB patrí aj komerčná banka, vývozná úverová agentúra, národná banka pre hospodársku podporu a mezanínový veriteľ. Po konečnej dohode na podmienkach medzi všetkými stranami a uzavretí jednotlivých správ o audite bol výsledok rokovaní a auditu predložený predstavenstvu v konečnej správe, ktorú predstavenstvo schválilo 16. júla 2018.

50 Dňa 23. júla 2018 útvary EIB podpísali internú dohodu o podmienkach zmluvy o financovaní projektu Curtis. Príslušná zmluvná dokumentácia bola podpísaná 25. júla 2018.

51 Prvá platba súvisiaca s financovaním EIB bola poskytnutá 29. augusta 2018. Bolo stanovené, že výstavba projektu Curtis bude dokončená do konca roka 2019. Ako EIB uviedla na pojednávaní v odpovedi na ústnu otázku Všeobecného súdu, realizácia projektu Curtis odvtedy riadne prebieha.

O žalobkyni a jej spochybnení financovania projektu Curtis

52 Žalobkyňa ClientEarth je MVO na ochranu životného prostredia.

53 Dňa 9. augusta 2018 žalobkyňa podala na EIB žiadosť o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia v súlade s článkom 10 Aarhuského nariadenia a rozhodnutia 2008/50.

54 Žiadosť o vnútorné preskúmanie bola založená na viacerých dôvodoch, a to tak na formálnych dôvodoch, ako aj dôvodoch týkajúcich sa vecnej stránky. Pokiaľ ide o vecnú stránku a vzhľadom na to, že sporné uznesenie mohlo vychádzať z úvah obsiahnutých v návrhu financovania, žalobkyňa vytýkala správnej rade najmä to, že sa v rámci sporného uznesenia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že projekt Curtis výrazne prispieva k politike Únie tým, že zodpovedá trom z cieľov, ktoré táto politika sleduje.

55 Žalobkyňa najprv spochybnila záver, podľa ktorého projekt Curtis prispieva k realizácii španielskych a európskych cieľov v oblasti výroby energie z obnoviteľných zdrojov, energetickej bezpečnosti a environmentálnych cieľov. Pokiaľ ide o príspevok k dosiahnutiu španielskych a európskych cieľov v oblasti výroby energie z obnoviteľných zdrojov, poznamenala, že tento príspevok nie je nijako podložený, keďže v návrhu financovania sa uvádzalo, že existuje významné riziko, že nie všetko drevo

používané ako palivo v elektrárni biomasy bude spĺňať normy trvalej udržateľnosti stanovené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2009/28/ES z 23. apríla 2009 o podpore využívania energie z obnoviteľných zdrojov energie a o zmene a doplnení a následnom zrušení smerníc 2001/77/ES a 2003/30/ES (Ú. v. EÚ L 140, 2009, s. 16) v znení uplatniteľnom v čase prijatia sporného uznesenia, prípadne že projekt Curtis nebude zrealizovaný v stanovenej lehote. Pokiaľ ide o príspevok k dosiahnutiu cieľa energetickej bezpečnosti, žalobkyňa poznamenala, že tomu odporuje konštatovanie uvedené v návrhu financovania, podľa ktorého vzhľadom na to, že španielsky trh s elektrickou energiou je charakterizovaný významnou prebytočnou kapacitou, projekt má nízku hospodársku hodnotu pre všeobecný systém zásobovania elektrinou. Pokiaľ ide o príspevok k dosiahnutiu environmentálnych cieľov, žalobkyňa tvrdila, že tento príspevok nie je nijako podložený, keďže elektrická výkonnosť projektu je podľa nej príliš nízka na to, aby skutočne prispel k cieľom výroby energie z obnoviteľných zdrojov.

56 Žalobkyňa ďalej spochybnila záver, podľa ktorého projekt Curtis prispieva k predchádzaniu lesných požiarov a k udržateľnosti lesných činností v Galícii. Tvrdila, že tento záver sa zakladá na nesprávnom výklade Ley 7/2012 de montes de Galicia (zákon č. 7/2012 o lesoch Galície) z 28. júna 2012 (BOE č. 217 z 8. septembra 2012, s. 63275) a na nesprávnom posúdení skutočných vplyvov elektrárne biomasy na lesné činnosti v Galícii, ktoré v praxi môžu viesť k zvýšeniu rizika požiarov zvýhodňovaním lesných monokultúr.

57 Žalobkyňa napokon spochybnila záver, že projekt Curtis je v súlade s prioritami EIB v oblasti pôžičiek v prospech obnoviteľných zdrojov energie a boja proti klimatickým zmenám. Poznamenala, že tento záver je založený na nesprávnej analýze, ktorá nadhodnotila elektrickú výkonnosť projektu Curtis alebo environmentálne výhody spojené s uvedeným projektom, pričom zároveň podcenila určité významné riziká, ktoré by mohli ovplyvniť životaschopnosť alebo trvanie realizácie rovnakého projektu, ako aj jeho vplyv na životné prostredie, ako je zvýšenie výrubu stromov v Galícii, čo vedie najmä k pochybnostiam, či by projekt Curtis mal pozitívnu bilanciu z hľadiska skleníkových plynov.

58 Listom z 30. októbra 2018, podpísaným jej generálnym tajomníkom a zástupkyňou vedúceho jej právneho servisu, EIB informovala žalobkyňu o zamietnutí žiadosti o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia ako neprípustnej z dôvodu, že táto žiadosť sa netýka aktu, ktorý by mohol byť predmetom vnútorného preskúmania, teda „správneho aktu“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia (ďalej len „napadnutý akt“).

59 V napadnutom akte EIB po prvé uviedla, že sporné uznesenie nevyvoláva právne záväzné vonkajšie účinky a nemôže zakladať práva pre tretiu osobu. Toto uznesenie predstavovalo podľa nej len interný akt v zmysle článkov 9 a 19 štatútu EIB, ktorý je nevyhnutný na to, aby bolo možné podpísať zodpovedajúcu zmluvu o financovaní, ale nevyhnutne neviedlo k takému podpisu, ani nevytvorilo pre protistranu právo domáhať sa takéhoto podpisu. Takéto rozhodnutie podľa nej nie je porovnateľné s rozhodnutím o zadaní zákazky v oblasti verejného obstarávania, pretože sa naň nevzťahuje postup upravený právom verejného obstarávania ani postup porovnateľný s verejným obstarávaním, ale patrí do oblasti obchodnej právomoci a diskrečnej politiky, ktorú má EIB na základe Zmlúv a svojho štatútu.

60 Po druhé EIB tvrdila, že sporné uznesenie nebolo prijaté „podľa práva životného prostredia“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia, ktorý definuje „právo životného prostredia“ ako „právne predpisy…, ktoré bez ohľadu na svoj právny základ prispievajú k dosahovaniu cieľov environmentálnej politiky [Únie], ako je stanovené v zmluve…“.

61 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne založené na tom, že na projekt Curtis sa vzťahuje záruka Únie poskytnutá EFSI na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1017 z 25. júna 2015 o [EFSI], Európskom centre investičného poradenstva a Európskom portáli investičných projektov a o zmene nariadení (EÚ) č. 1291/2013 a (EÚ) č. 1316/2013 – [EFSI] (Ú. v. EÚ L 169, 2015, s. 1), z čoho podľa nej vyplynula nevyhnutnosť zohľadniť environmentálne obmedzenia súvisiace

s uvedeným projektom, EIB uviedla, že nezávisle od otázky, či priznanie záruky Únie na ňou financovaný projekt postačuje na to, aby toto poskytnutie finančných prostriedkov spadalo pod „právo životného prostredia“, rozhodnutie o poskytnutí takejto záruky neprijala jej správna rada, ale investičný výbor EFSI.

62 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na tom, že EIB sa zaviazala podporovať environmentálne ciele v rámci využívania vlastných zdrojov, EIB uviedla, že takýto záväzok nestačí na vyvodenie záveru, že financovanie projektu Curtis alebo akékoľvek iné poskytnutie finančných prostriedkov na projekt schválené v súlade so štatútom EIB je z dôvodu tejto skutočnosti schvaľované EIB na základe právnej úpravy Únie v oblasti životného prostredia. Takéto tvrdenie by podľa nej umelo rozširovalo hranice „právnej úpravy Únie“ nad rámec pôsobnosti Aarhuského nariadenia, a to spôsobom nezlučiteľným s inštitucionálnou úlohou a štatutárnym poslaním EIB.

Konanie a návrhy účastníkov konania

63 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 8. januára 2019 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

64 Dňa 22. marca 2019 EIB doručila do kancelárie Všeobecného súdu svoje vyjadrenie k žalobe.

65 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 6. apríla 2019 podala Komisia návrh na vstup do tohto konania ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov EIB. Žalobkyňa sa 11. apríla 2019 vzdala práva predložiť pripomienky k uvedenému návrhu, zatiaľ čo EIB 29. apríla 2019 uviedla, že nemá k tomu istému návrhu pripomienky. Rozhodnutím z 2. mája 2019 predsedníčka prvej komory Všeobecného súdu tomuto návrhu vyhovela.

66 Dňa 7. mája 2019 žalobkyňa doručila do kancelárie Všeobecného súdu repliku.

67 Komisia predložila vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania 17. júna 2019.

68 Dňa 3. júla 2019 EIB doručila do kancelárie Všeobecného súdu dupliku.

69 Dňa 3. júla EIB predložila svoje pripomienky k vyjadreniu Komisie ako vedľajšieho účastníka konania, pričom žalobkyňa takéto pripomienky predložila 8. júla 2019.

70 Podľa článku 106 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu žalobkyňa 4. augusta 2019 predložila odôvodnenú žiadosť o uskutočnenie pojednávania.

71 Po čiastočnej obmene Všeobecného súdu bola táto vec pridelená novej sudkyni spravodajkyni konajúcej v druhej komore.

72 Všeobecný súd podľa článku 28 rokovacieho poriadku na návrh druhej komory rozhodol o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu. Okrem toho z dôvodu prekážky vo výkone funkcie sudcu na strane člena komory predseda Všeobecného súdu na základe článku 17 ods. 2 rokovacieho poriadku doplnil komoru. V súlade s článkom 10 ods. 5 uvedeného rokovacieho poriadku zároveň aj predsedal komore v tejto veci.

73 Na základe správy sudkyne spravodajkyne Všeobecný súd (druhá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

74 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 24. júna 2020.

75 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnutý akt,

– uložil EIB povinnosť nahradiť trovy konania.

76 EIB, ktorú podporuje Komisia, navrhuje, aby Všeobecný súd:

– žalobu zamietol,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

77 Na podporu svojej žaloby uvádza žalobkyňa dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod, ktorý sa týka veci samej, sa skladá z dvoch častí a je založený na nesprávnom posúdení pri uplatňovaní Aarhuského nariadenia. Týmto prvým žalobným dôvodom žalobkyňa EIB v podstate vytýka, že pri prijatí napadnutého aktu na sporné uznesenie nesprávne uplatnila určité podmienky vyžadované na to, aby bolo možné akt kvalifikovať ako „správny akt“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) toho istého nariadenia. Druhý žalobný dôvod, formálny, je založený na porušení povinnosti odôvodnenia.

78 EIB podporovaná Komisiou navrhuje, aby Všeobecný súd ešte pred preskúmaním dvoch žalobných dôvodov predložených žalobkyňou konštatoval, že žaloba je nedôvodná, keďže žiadosť o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia bola tiež neprípustná z dôvodu, že je nezlučiteľná s nezávislosťou EIB v oblasti jej finančných operácií. Okrem toho navrhuje zamietnuť žalobu z dôvodu, že oba žalobné dôvody uvádzané na jej podporu sú nedôvodné. Komisia konštatuje, že osobitne podporuje tvrdenia, ktoré EIB uvádza na spochybnenie prvého žalobnému dôvodu na zrušenie.

79 Pred preskúmaním dvoch žalobných dôvodov na zrušenie, ktoré žalobkyňa uviedla na podporu svojej žaloby, je potrebné preskúmať dôvod obrany predložený EIB.

O dôvode obrany predloženom EIB

80 EIB podporovaná Komisiou navrhuje, aby Všeobecný súd ešte pred preskúmaním dvoch žalobných dôvodov predložených žalobkyňou konštatoval, že žaloba je nedôvodná, keďže žiadosť o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia bola tiež neprípustná z dôvodu, že je nezlučiteľná s nezávislosťou EIB v oblasti jej finančných operácií.

81 Žalobkyňa namieta, že EIB v napadnutom akte v súvislosti so žiadosťou o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia neuviedla nijaký dôvod neprípustnosti založený na nezlučiteľnosti tejto žiadosti s nezávislosťou, ktorú by mala mať v oblasti finančných operácií, takže sa v rámci tejto žaloby nemôže odvolávať na takýto dôvod obrany.

82 Subsidiárne žalobkyňa tvrdí, že EIB tým, že v napadnutom akte neuviedla tento aspekt, porušila povinnosť odôvodnenia, ktorá jej prislúcha, ako je uvedené v rámci druhého žalobného dôvodu.

83 V rozsahu, v akom sa EIB odvoláva na svoju samostatnosť a nezávislosť s cieľom vyjadriť sa k jej dôvodom smerujúcim k zrušeniu, žalobkyňa tvrdí, že jej argumentácia je neprimeraná, nedôvodná a že už bola opakovane zamietnutá súdom Únie.

84 V odpovedi na tvrdenia žalobkyne EIB tvrdí, že je prípustné predložiť takýmto spôsobom nový dôvod neprípustnosti návrhu na vnútorné preskúmanie sporného uznesenia pred Všeobecným súdom, pretože tento dôvod len posilňuje stanovisko, ktoré už uviedla v napadnutom akte, podľa ktorého je uvedený návrh neprípustný, a jeho cieľom je odpovedať na tvrdenia uvedené v žalobe v súlade so zásadami dodržania práva na obranu, rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania.

85 Okrem toho EIB popiera, že by porušila povinnosť odôvodnenia z dôvodu, že nebola povinná v napadnutom akte predvídať a spresniť všetky tvrdenia, ktoré by mohla uviesť v rámci prípadnej žaloby proti uvedenému aktu. EIB po prvýkrát v odpovedi na ústnu otázku Všeobecného súdu na pojednávaní uviedla, že v napadnutom akte sa v podstate odvolala na dôvod neprípustnosti založený na tom, že žiadosť o vnútorné preskúmanie je nezlučiteľná s jej nezávislosťou v oblasti jej finančných operácií, pričom jednak v šiestom odseku uvedeného aktu uvádza, že „na akékoľvek rozhodnutie EIB o podporení alebo nepodporení potenciálne oprávneného projektu, a prípadne aj o forme tejto podpory, sa vzťahuje obchodná a politická diskrečná úvaha [EIB], ktorú jej priznávajú Zmluvy a štatút“, a jednak v ôsmom odseku rovnakého aktu uvádza, že pozícia, ktorú zastáva žalobkyňa, by viedla k situácii, ktorá „by už nebola v súlade s inštitucionálnym postavením EIB, a ani s úlohou, ktorá jej vyplýva zo štatútu“.

86 V prejednávanej veci je vzhľadom na námietky žalobkyne voči tomuto prostriedku obrany EIB potrebné začať rozhodnutím o jeho prípustnosti.

87 V prvom rade je potrebné pripomenúť, že právo na riadnu správu vecí verejných stanovené v článku 41 Charty základných práv Európskej únie podľa odseku 2 písm. c) toho istého článku osobitne zahŕňa povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia. V súlade s článkom 296 ZFEÚ musia byť akty prijaté inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie odôvodnené. Článok 10 ods. 2 Aarhuského nariadenia tiež stanovuje, že písomná odpoveď inštitúcie alebo orgánu Únie, ktorým bola predložená žiadosť o vnútorné preskúmanie niektorého z ich aktov, má byť odôvodnená. Toto odôvodnenie musí žiadateľovi umožniť pochopiť dôvody, na ktorých je založené rozhodnutie príslušnej inštitúcie alebo orgánu (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Szpunar vo veci TestBioTech a i./Komisia, C-82/17 P, EU:C:2018:837, bod 49).

88 V rámci preskúmania zákonnosti upraveného v článku 263 ZFEÚ Všeobecný súd nemôže nahradiť odôvodnenie autora napadnutého aktu svojím vlastným odôvodnením a nemôže svojím vlastným odôvodnením vyplniť medzeru v odôvodnení tohto aktu takým spôsobom, že jeho preskúmanie by nevychádzalo z nijakého posúdenia uvedeného v tomto akte (pozri rozsudok z 18. júla 2013, UEFA/Komisia, C-201/11 P, EU:C:2013:519, bod 65 a citovanú judikatúru).

89 V prejednávanej veci sa napadnutý akt, ako jasne vyplýva z jeho štvrtého odseku, zakladal len na dôvode neprípustnosti, podľa ktorého sporné uznesenie nie je „správnym aktom“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia. Okrem toho z piateho a siedmeho odseku uvedeného aktu jasne vyplýva, že uvedený dôvod sa ako taký zakladal na dvoch poddôvodoch, a to po prvé, že sporné uznesenie nevyvoláva žiadne právne záväzné a vonkajšie účinky, a po druhé, že toto uznesenie nebolo prijaté „podľa práva životného prostredia“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia.

90 EIB sa na obchodnú a politickú diskrečnú právomoc, ktorú jej priznávajú Zmluvy a jej štatút, ako aj na svoje inštitucionálne postavenie a úlohu, ktoré jej prináležia na základe uvedeného štatútu, odvolala iba v rámci preskúmania týchto dvoch poddôvodov, a nie v rámci samostatného dôvodu, a to neurčitým a všeobecným spôsobom na účely zamietnutia opačného výkladu pojmu „správny akt“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia, na ktorý poukázala žalobkyňa.

91 Vecné preskúmanie tohto prostriedku obrany teda vyžaduje, aby Všeobecný súd nahradil odôvodnenie, ktoré EIB uviedla v napadnutom akte, svojím vlastným odôvodnením, čo nie je oprávnený urobiť. Ak by EIB chcela v prejednávanej veci legálne založiť svoje rozhodnutie na doplňujúcom samostatnom dôvode, musela by zrušiť napadnutý akt a prijať nový akt, ktorý by bol okrem iného založený na uvedenom dôvode.

92 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je teda potrebné dôvod obrany predložený EIB a založený na tom, že žiadosť o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia bola neprípustná z dôvodu jej nezlučiteľnosti s nezávislosťou, ktorú má EIB v oblasti svojich finančných operácií, zamietnuť ako neprípustný.

O vecnej stránke žaloby

93 Pokiaľ ide o dva dôvody neplatnosti uvedené na podporu žaloby, druhý z nich sa týka porušenia podstatnej formálnej náležitosti uplatniteľnej na napadnutý akt, a to povinnosti odôvodniť uvedený akt, zatiaľ čo prvý žalobný dôvod založený na tom, že napadnutý akt obsahuje nesprávne posúdenie pri uplatnení Aarhuského nariadenia, sa týka zákonnosti tohto aktu z vecného hľadiska.

94 Vzhľadom na to, že súd Únie nemôže vykonať vecné preskúmanie aktu, ak je jeho odôvodnenie nedostatočné v podstatnom bode úvah, ktoré zásadne ovplyvnili rozhodnutie autora aktu, prislúcha mu overiť dostatočnosť odôvodnenia aktu pred tým, ako sa vyjadrí k dôvodom uvádzaným účastníkmi konania na účely spochybnenia dôvodnosti aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2009, Tirrenia di Navigazione a i./Komisia, T-265/04, T-292/04 a T-504/04, neuverejnený, EU:T:2009:48, body 98 a 99).

95 Z týchto dôvodov je v prejednávanej veci potrebné preskúmať druhý žalobný dôvod pred prvým žalobným dôvodom.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

96 Žalobkyňa vytýka EIB, že pri prijatí napadnutého aktu nedodržala povinnosť odôvodnenia, ktorá jej prináleží. Uvedený akt podľa nej predstavuje „právny akt“, na ktorý sa vzťahuje povinnosť odôvodnenia podľa článku 296 ZFEÚ a práva uznané v článku 41 ods. 2 písm. c) a článku 47 Charty základných práv Európskej únie. To podľa žalobkyne uznal aj generálny advokát Szpunar v bode 49 svojich návrhov vo veci TestBioTech a i./Komisia (C-82/17 P, EU:C:2018:837). Podľa žalobkyne je odôvodnenie napadnutého aktu nedostatočné na to, aby bolo možné pochopiť dôvody, ktoré viedli EIB k záveru, že sporné uznesenie, ktorého vnútorné preskúmanie bolo požadované, nespĺňalo niektoré z podmienok vyžadovaných na to, aby bolo možné akt kvalifikovať ako „správny akt“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia, a to jednak podmienku, aby bol tento akt prijatý „podľa práva životného prostredia“ a jednak, aby vyvolával „právne záväzné a vonkajšie účinky“. Žalobkyňa konkrétne EIB vytýka, že v napadnutom akte neodpovedala na všetky skutkové alebo právne tvrdenia, ktoré uviedla v žiadosti o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia.

97 EIB odmieta tvrdenia žalobkyne a tvrdí, že druhý žalobný dôvod musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

98 Z judikatúry už citovanej v bode 87 vyššie vyplýva, že na napadnutý akt sa vzťahuje povinnosť odôvodnenia uvedená v článku 296 ZFEÚ a pripomenutá v článku 10 ods. 2 Aarhuského nariadenia.

99 Podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie vyžadované v článku 296 ZFEÚ má byť prispôsobené povahe daného aktu a má uvádzať jasným a jednoznačným spôsobom úvahy inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry, ktoré sú autorom aktu, spôsobom umožňujúcim dotknutým osobám spoznať odôvodnenie prijatého opatrenia a príslušnému súdu vykonať jeho preskúmanie Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa

požiadavky článku 296 ZFEÚ, má byť posudzovaná so zreteľom nielen na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť (pozri rozsudok z 5. marca 2009, Francúzsko/Rada, C-479/07, neuverejnený, EU:C:2009:131, bod 49 a citovanú judikatúru). Konkrétne akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutým osobám známy (pozri rozsudok zo 14. apríla 2015, Rada/Komisia, C-409/13, EU:C:2015:217, bod 79 a citovanú judikatúru).

100 Z judikatúry tiež vyplýva, že povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 296 ZFEÚ predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú je potrebné odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá sa týka zákonnosti sporného aktu z vecného hľadiska (pozri rozsudok z 5. marca 2009, Rakúsko/Rada, C-479/07, neuverejnený, EU:C:2009:131, bod 50 a citovanú judikatúru).

101 EIB v napadnutom akte zamietla žiadosť o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia ako neprípustnú z dôvodu, že sa netýka aktu, ktorý by mohol byť predmetom vnútorného preskúmania, teda „správneho aktu“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia. Toto stanovisko bolo v podstate založené na dôvodoch uvedených v bodoch 59 až 62 vyššie, konkrétne na tom, že sporné uznesenie nespĺňa niektoré z podmienok stanovených v článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia na to, aby mohlo byť kvalifikované ako „správny akt“, keďže jednak nevyvolávalo právne záväzné a vonkajšie účinky a jednak nebolo prijaté na základe práva životného prostredia.

102 V tejto súvislosti boli dôvody uvedené v napadnutom akte dostatočné na to, aby žalobkyni umožnili oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré EIB zamietla žiadosť o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia, ktorú jej zaslala, ako neprípustnú a aby mohla spochybniť dôvodnosť týchto dôvodov v rámci prvého žalobného dôvodu. Okrem toho sú tieto dôvody dostatočné aj na to, aby Všeobecnému súdu umožnili vykonať súdne preskúmanie dôvodnosti uvedeného aktu prostredníctvom preskúmania prvého žalobného dôvodu (pozri body 105 až 173 nižšie).

103 Žalobkyňa preto nemôže dôvodne tvrdiť, že EIB porušila svoju povinnosť odôvodnenia napadnutého aktu vzhľadom na odôvodnenie, ktoré je v ňom skutočne obsiahnuté.

104 Druhý žalobný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia je preto potrebné zamietnuť ako nedôvodný.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení pri uplatňovaní Aarhuského nariadenia

105 Žalobkyňa v podstate EIB vytýka, že pri prijatí napadnutého aktu na sporné uznesenie nesprávne uplatnila určité podmienky vyžadované na to, aby akt mohol byť kvalifikovaný ako „správny akt“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia.

106 Tento žalobný dôvod je rozdelený na dve časti, pričom prvá časť sa týka nesprávneho uplatnenia podmienky, že akt má vyvolávať „právne záväzný a vonkajší účinok“, a druhá sa týka nesprávneho uplatnenia podmienky, že má ísť o akt prijatý „podľa práva životného prostredia“.

107 Na úvod je v tejto súvislosti potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa právne predpisy Únie majú, pokiaľ je to možné, vykladať spôsobom zlučiteľným s medzinárodným právom, najmä ak sú tieto právne predpisy špecificky určené na vykonanie medzinárodnej zmluvy uzatvorenej Úniou (rozsudok zo 14. júla 1998, Safety Hi-Tech, C-284/95, EU:C:1998:352, bod 22; pozri tiež rozsudok z 19. decembra 2019, Nederlands Uitgeversverbond a Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 38 a citovanú judikatúru). Súd Únie pri výklade ustanovení smerníc, ktoré vo vzťahu k členským štátom vykonávajú požiadavky článku 9 ods. 4 Aarhuského dohovoru, poznamenal, že cieľom, ktorý sleduje normotvorca Únie, je poskytnúť dotknutej verejnosti „široký prístup k spravodlivosti“, pričom tento cieľ v širšom ponímaní vyplýva z vôle normotvorcu Únie zachovať,

chrániť a zlepšovať kvalitu životného prostredia a viesť verejnosť k tomu, aby pri tom zohrávala aktívnu úlohu (rozsudok z 11. apríla 2013, Edwards a Pallikaropoulos, C-260/11, EU:C:2013:221, body 31 a 32). V dôsledku toho dospel k záveru, že aj keď zmluvné strany Aarhuského dohovoru disponujú určitou mierou voľnej úvahy pri uplatňovaní článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, je potrebné zaujať veľmi ochranný prístup voči potrebnému účinku a cieľom uvedeného dohovoru v súvislosti so záväzkom členských štátov tento dohovor vykonať (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen v spojených veciach Rada a i./Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P až C-403/12 P, EU:C:2014:310, bod 132 a citovanú judikatúru). Z podobných dôvodov je potrebné, pokiaľ je to možné, vykladať obe podmienky uvedené v bode 106 vyššie s prihliadnutím na článok 9 ods. 3 a 4 Aarhuského dohovoru (pozri analogicky rozsudok z 18. júla 2013, Deutsche Umwelthilfe, C-515/11, EU:C:2013:523, bod 32 a citovanú judikatúru), a teda vzhľadom na požiadavku zabezpečiť účinný prístup žalobkyne k spravodlivosti.

108 Okrem toho a z dôvodu účelnosti je potrebné preskúmať druhú časť prvého žalobného dôvodu pred jeho prvou časťou.

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom uplatnení podmienky, aby išlo o akt prijatý „podľa práva životného prostredia“, uvedenej v článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia

109 Žalobkyňa vytýka EIB, že pri prijatí napadnutého aktu nesprávne uplatnila na sporné uznesenie podmienku, aby išlo o akt prijatý „podľa práva životného prostredia“, uvedenú v článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia.

110 Žalobkyňa tvrdí, že podľa judikatúry má „právo životného prostredia“, ako je vymedzené v článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia široký význam, ktorý sa neobmedzuje len na otázky súvisiace s ochranou životného prostredia v užšom zmysle slova. Podľa nej sa vzťahuje na všetky právne predpisy Únie, ktoré by mohli prispievať k sledovaniu cieľov jej politiky v oblasti životného prostredia, a to bez ohľadu na ich právny základ alebo povahu. Žalobkyňa tvrdí, že v žiadosti o vnútorné preskúmanie sporného uznesenia identifikovala ustanovenia práva životného prostredia, ktoré EIB v spornom uznesení nedodržala.

111 Podľa žalobkyne okolnosti, za ktorých správna rada prijala sporné uznesenie, preukazujú, že toto uznesenie bolo prijaté na základe „práva životného prostredia“, ako je definované v článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia.

112 EIB podporovaná Komisiou odmieta tvrdenia žalobkyne a tvrdí, že druhú časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

113 EIB tvrdí, že sporné uznesenie bolo prijaté na základe článku 19 ods. 3 štatútu EIB, teda ustanovenia primárneho práva Únie, ktoré sa netýka životného prostredia. Z článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia pritom podľa nej vyplýva, že pojem „právo životného prostredia“ je v tomto nariadení potrebné chápať tak, že odkazuje na ustanovenia právnych predpisov patriace do sekundárneho práva Únie, ktoré prispievajú k sledovaniu cieľov environmentálnej politiky Únie. Skutočnosť, že EIB v rámci operácií financovaných z jej vlastných zdrojov sleduje environmentálne ciele, podľa jej názoru nestačí na vyvodenie záveru, že sporné uznesenie alebo akékoľvek iné rozhodnutie rovnakej povahy bolo prijaté na základe právnej úpravy Únie v oblasti životného prostredia, a najmä, že je v rozpore s konkrétnymi ustanoveniami práva životného prostredia, ako sa uvádza v odôvodnení 18 Aarhuského nariadenia a v článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Dôvody sporného uznesenia sú v tejto súvislosti podľa EIB irelevantné, rovnako ako odkaz na smernicu, ktorá sa na základe svojej povahy vzťahuje len na členské štáty. Príliš rozšírený výklad pojmu „právo životného prostredia“ by bol podľa nej neprirodzený, prekračoval by rámec pôsobnosti Aarhuského nariadenia a narušoval by nezávislosť EIB v oblasti jej finančných operácií, ako aj jej úlohu podľa jej štatútu. V rámci poslania definovaného

v článku 309 ZFEÚ EIB podľa svojho vyjadrenia okrem iného prispieva k vyváženému a vyrovnanému rozvoju vnútorného trhu v záujme Únie uľahčením financovania projektov zodpovedajúcich určitým kritériám poskytovaním pôžičiek a záruk. Jej rozhodnutia sú podľa nej investičnými rozhodnutiami, ktoré priamo nevykonávajú právo životného prostredia. Dodržiavanie práva životného prostredia prislúcha podľa EIB developerom v rámci vykonávania projektov pod kontrolou príslušných vnútroštátnych orgánov. Rovnako skutočnosť, že projekt Curtis má mať vplyv na životné prostredie, je podľa jej názoru skutkovou okolnosťou, ktorá z právneho hľadiska neumožňuje dospieť k záveru, že sporné uznesenie bolo prijaté na základe práva životného prostredia.

114 EIB odmieta akékoľvek prepojenie s právnym režimom uplatniteľným na záruku Únie priznanú EFSI, osobitne na nariadenie 2015/1017, ako irelevantné, keďže sporné uznesenie nebolo prijaté na základe uvedeného režimu. Rozhodnutie správnej rady je podľa nej nezávislé na rozhodnutí prijatom investičným výborom EFSI. V každom prípade sa domnieva, že právny režim uplatniteľný na záruku Únie a poskytnutie tejto záruky projektu Curtis sleduje množstvo iných všeobecných cieľov, než je ochrana životného prostredia a prírodných zdrojov. Článok 3 nariadenia 2015/1017 podľa nej jasne uvádza, že účelom záruky Únie sú skôr investície a podpora malých a stredných podnikov, než environmentálne ciele uvedené v článku 191 ods. 1 a článku 192 ods. 2 ZFEÚ.

115 EIB navyše odmieta aj tvrdenia založené na právnom rámci, v ktorom bolo prijaté sporné uznesenie, a na skutočnostiach, o ktoré sa toto uznesenie opiera. Vyhlásenie z roku 2009 má podľa nej len usmerňovať preskúmanie projektov pred rozhodnutiami o financovaní. Podľa jej názoru tu ide o interný akt, ktorý nemení jej poslanie definované v Zmluve o FEÚ, kde sa medzi jej kľúčovými úlohami neuvádza podpora ochrany životného prostredia. Okrem toho skutočnosť, že návrh financovania projektu Curtis uvádza okrem iného environmentálne výhody spojené s týmto projektom, nestačí na prijatie záveru, že sporné uznesenie prijaté na základe tohto návrhu bolo prijaté na základe práva životného prostredia.

116 Druhá časť prvého žalobného dôvodu nastoľuje otázku, či sa EIB v napadnutom akte dopustila pochybenia, keď konštatovala, že sporné uznesenie nie je opatrením individuálneho určenia prijatým „podľa práva životného prostredia“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia.

117 „Právo životného prostredia“ je v článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia definované ako právne predpisy Únie, ktoré bez ohľadu na svoj právny základ prispievajú k dosahovaniu cieľov environmentálnej politiky Únie, ako je stanovené v Zmluve o FEÚ: zachovanie, ochrana a zvyšovanie kvality životného prostredia, ochrana zdravia ľudí, šetrné a racionálne využívanie prírodných zdrojov a presadzovanie opatrení na medzinárodnej úrovni na riešenie regionálnych alebo celosvetových problémov životného prostredia.

118 Zo znenia článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia vyplýva, že odkazom na ciele vymenované v článku 191 ods. 1 ZFEÚ normotvorca Únie zamýšľal priznať pojmu „právo životného prostredia“ uvedenému v tomto nariadení široký význam, ktorý sa neobmedzuje na otázky súvisiace s ochranou prírodného prostredia v úzkom zmysle (rozsudok zo 14. marca 2018, TestBioTech/Komisia, T-33/16, EU:T:2018:135, body 43 a 44; pozri tiež v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen v spojených veciach Rada a i./Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P až C-403/12 P, EU:C:2014:310, bod 128).

119 Toto konštatovanie je okrem iného potvrdené článkom 192 ods. 2 ZFEÚ, podľa ktorého právo životného prostredia, ako je uvedené v hlave XX ZFEÚ, môže zahŕňať aj ustanovenia predovšetkým fiškálnej povahy, opatrenia týkajúce sa územného plánovania, kvantitatívneho hospodárenia s vodnými zdrojmi alebo priamej alebo nepriamej dostupnosti týchto zdrojov, využívania pôdy, ako aj opatrenia významne ovplyvňujúce možnosť členských štátov zvoliť si medzi rôznymi zdrojmi energie a určiť, aká bude všeobecná štruktúra ich zásobovania energiou. Reštriktívny výklad pojmu „právo životného prostredia“ by mal za následok, že také ustanovenia a opatrenia by z veľkej časti nespadali pod túto oblasť (rozsudok zo 14. marca 2018, TestBioTech/Komisia, T-33/16, EU:T:2018:135, bod 45).

120 Navyše je potrebné poznamenať, že článok 2 ods. 2 Aarhuského nariadenia stanovuje, že dotknuté správne akty a správna nečinnosť nezahŕňajú nečinnosť ani opatrenia prijaté inštitúciou alebo orgánom Únie, ak koná ako orgán správneho preskúmavania, napríklad podľa článkov 101, 102, 106, 107, 228, 258, 260 a 325 ZFEÚ týkajúcich sa pravidiel hospodárskej súťaže, konania o porušení, konania európskeho ombudsmana a konania v oblasti boja proti podvodom. Skutočnosť, že normotvorca považoval za nevyhnutné zahrnúť také výnimky, tiež naznačuje, že pojem „právo životného prostredia“ uvedené v Aarhuskom nariadení sa má v zásade vykladať veľmi široko (rozsudok zo 14. marca 2018, TestBioTech/Komisia, T-33/16, EU:T:2018:135, bod 46).

121 Okrem toho odkaz na „právne predpisy [Únie]“ v článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia je potrebné chápať tak, že sa vzťahuje na všetky ustanovenia sekundárneho práva Únie so všeobecnou pôsobnosťou, na rozdiel od „správneho aktu“, ktorý je v článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia definovaný ako „akékoľvek opatrenie individuálneho určenia“. V čase prijatia tohto nariadenia, t. j. 6. septembra 2006, totiž Lisabonská zmluva podpísaná 13. decembra 2007 ešte nezaviedla do práva Únie v rámci všeobecne platných aktov rozlišovanie medzi legislatívnymi aktmi prijatými na základe legislatívneho postupu a regulačnými aktmi prijatými na základe iného postupu. Preto nemožno vychádzať z toho, že odkaz na tento pojem vylučuje zohľadnenie ustanovení „regulačného aktu“ v zmysle Lisabonskej zmluvy, teda všeobecne platného aktu, ktorý nebol prijatý riadnym legislatívnym postupom, ani mimoriadnym legislatívnym postupom v zmysle článku 289 ods. 1 až 3 ZFEÚ, ako súčasti „práva životného prostredia“.

122 Takáto reštriktívna definícia by navyše bránila tomu, aby sa zohľadnil akýkoľvek všeobecne platný akt prijatý EIB, ako sú vyhlásenia o zásadách a normách alebo stratégie, ktoré EIB prijala pri výkone svojej inštitucionálnej autonómie (pozri body 28 až 36 vyššie).

123 Je totiž potrebné pripomenúť, že na účely dosiahnutia cieľov Zmluvy o FEÚ orgány EIB prijímajú najmä vo forme politík, stratégií, pokynov, zásad alebo noriem všeobecné, riadne uverejnené a vykonané vnútorné pravidlá, ktoré bez ohľadu na svoju záväznú alebo nezáväznú povahu v užšom zmysle obmedzujú výkon voľnej úvahy EIB pri výkone jej činností (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 27. apríla 2012, De Nicola/EIB, T-37/10 P, EU:T:2012:205, bod 40 a citovanú judikatúru; zo 16. septembra 2013, De Nicola/EIB, T-618/11 P, EU:T:2013:479, bod 36, a z 19. júla 2017, Dessi/EIB, T-510/16, neuverejnený, EU:T:2017:525, bod 43). Keď súd Únie preskúmava zákonnosť aktu prijatého EIB, zohľadní interný predpis, ktorý prijala EIB (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 16. septembra 2013, De Nicola/EIB, T-618/11 P, EU:T:2013:479, bod 42).

124 V prejednávanej veci a na rozdiel od toho, čo EIB uviedla na pojednávaní, je teda potrebné považovať všeobecne platné pravidlá upravujúce činnosť EIB v oblasti poskytovania pôžičiek na účely dosiahnutia cieľov Zmluvy o FEÚ v oblasti životného prostredia, najmä kritériá oprávnenosti projektov na financovanie zo strany EIB, ktoré sú environmentálnej povahy, za právne predpisy Únie v oblasti práva životného prostredia Únie v zmysle článku 2 ods. 1 písm. f) Aarhuského nariadenia.

125 Napokon zo znenia a systematiky článku 9 ods. 3 a 4 Aarhuského dohovoru, vzhľadom na ktorý sa má Aarhuské nariadenie v čo najväčšej miere vykladať (pozri bod 107 vyššie), vyplýva, že by malo byť možné napadnúť všetky akty orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s ustanoveniami práva životného prostredia. Nie je teda potrebné obmedziť prístup k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia iba na akty orgánov verejnej moci, ktorých právnym základom je formálne ustanovenie práva životného prostredia.

126 Zo všetkých týchto dôvodov a v záujme všeobecného výkladu článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ktorý bude v súlade s požiadavkou poskytnúť zodpovedajúcu a účinnú nápravu (pozri bod 4 vyššie), pojem opatrenie individuálneho určenia prijaté „podľa práva životného prostredia“ uvedený v článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia sa má vykladať extenzívne v tom zmysle, že sa neobmedzuje, ako tvrdí EIB podporovaná Komisiou, len na opatrenia individuálneho určenia prijaté na základe ustanovenia sekundárneho práva, ktoré prispieva k sledovaniu cieľov Únie v oblasti životného

prostredia, ako sú uvedené v článku 191 ods. 1 ZFEÚ, ale vzťahuje sa na všetky opatrenia individuálneho určenia podliehajúce požiadavkám sekundárneho práva Únie, ktoré nezávisle od ich právneho základu smerujú k uskutočňovaniu cieľov politiky Únie v oblasti životného prostredia.

127 Zostáva teda preskúmať, či je možné sporné uznesenie považovať za takéto opatrenie individuálneho určenia.

128 V tejto súvislosti z bodu 11 zápisnice zo zasadnutia z 12. apríla 2018, ako bola založená do spisu v tomto konaní, vyplýva, že sporným uznesením správna rada schválila na tomto zasadnutí návrh financovania.

129 Z bodov 21 až 23 návrhu financovania vyplýva, že projekt Curtis by mal mať významný prínos k politikám, ktoré sleduje Únia, keďže tento projekt by mal prispieť k realizácii španielskych a európskych cieľov v oblasti výroby energie z obnoviteľných zdrojov, ako aj k bezpečnosti dodávok energie a dosiahnutiu environmentálnych cieľov. Mal by tiež napomôcť predchádzaniu lesným požiarom a udržateľnosti lesného hospodárstva v Galícii podporou miestneho dopytu po zvyškoch po ťažbe dreva. Financovanie projektu by malo byť v súlade s prioritami stanovenými EIB v rámci jej politiky poskytovania pôžičiek, obnoviteľných zdrojov energie a k činnosti v prospech klímy, a malo by k týmto prioritám prispievať.

130 Bod 24 návrhu financovania v tomto zmysle uvádzal, že tento projekt je oprávnený na financovanie zo strany EIB podľa článku 309 prvého odseku písm. c) ZFEÚ, keďže zodpovedá spoločnému záujmu v oblasti energetiky.

131 V bode 25 návrhu financovania bolo uvedené, že projekt Curtis má napraviť zlyhanie trhu, keďže projekty výroby elektriny a tepla s nízkymi emisiami uhlíka znižujú externé náklady spojené s uhlíkom a znečistením ovzdušia.

132 Okrem toho bod 30 návrhu financovania spresňoval, že projekt Curtis prispieva k cieľom v oblasti energie z obnoviteľných zdrojov energie na rok 2020 stanoveným v španielskom akčnom pláne pre obnoviteľné zdroje energie prijatom v súlade s článkom 4 ods. 1 smernice 2009/28 v znení uplatniteľnom v čase prijatia sporného uznesenia.

133 Napokon bod 34 návrhu financovania uvádzal, že z hľadiska jeho „udržateľnosti“, keďže „zodpovedajúce podmienky sú splnené (pozri technickú dokumentáciu o environmentálnych a sociálnych aspektoch) je projekt [Curtis] z environmentálneho a sociálneho hľadiska prijateľný pre financovanie [zo strany EIB].“

134 Technická dokumentácia o environmentálnych a sociálnych aspektoch projektu Curtis z 12. apríla 2018 (ďalej len „technická dokumentácia“) uvedená v bode 34 návrhu financovania uvádzala výsledky posúdenia vplyvov tohto projektu na životné prostredie, ktoré sa príslušný vnútroštátny orgán rozhodol vykonať v súlade s článkom 4 ods. 2 smernice 2011/92 v znení uplatniteľnom v čase prijatia sporného uznesenia.

135 Ďalej boli v technickej dokumentácii uvedené záväzky, ktoré prijal developer projektu s cieľom zabezpečiť trvalú udržateľnosť biomasy využívanej v rámci projektu v závislosti od určitých kritérií uvedených v tejto dokumentácii. Konkrétne sa developer zaviazal, že biomasa využívaná v rámci projektu Curtis bude spĺňať kritériá trvalej udržateľnosti definované v smernici 2009/28 v znení účinnom v čase prijatia sporného uznesenia, ako aj v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 995/2010 z 20. októbra 2010, ktorým sa ustanovujú povinnosti hospodárskych subjektov uvádzajúcich na trh drevo a výrobky z dreva (Ú. v. EÚ L 295, 2010, s. 23), ktoré je zamerané na boj proti nezákonnej ťažbe dreva a súvisiacemu obchodu.

136 Napokon technická dokumentácia prebrala výsledok uhlíkovej stopy projektu, ktorý EIB vypočítala v súlade so svojimi vlastnými metódami posudzovania, pričom zdôraznila, že keďže projekt nahrádza kombinovanú výrobu elektrickej energie novými a existujúcimi elektrickými elektrárňami, celkovým účinkom projektu je čisté zníženie emisií ekvivalentu CO_2 o 151 kiloton ročne.

137 Útvary EIB dospeli v technickej dokumentácii vzhľadom na vyššie uvedené výsledky a záväzky k záveru, že projekt Curtis je z environmentálneho a sociálneho hľadiska prijateľný pre financovanie zo strany EIB.

138 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v súlade s právom Únie a všeobecnými internými pravidlami, ktoré upravujú činnosť poskytovania pôžičiek EIB uvedenými v bodoch 28 až 36 vyššie, sporné uznesenie konštatovalo, že v prejednávanej veci sú dodržané určité kritériá oprávnenosti environmentálnej povahy, ktoré prijala EIB pri výkone svojej inštitucionálnej autonómie a ktoré priamo smerujú k uskutočňovaniu cieľov politiky Únie v oblasti životného prostredia.

139 Zo skutočností uvedených v spise konkrétne vyplýva, že sporné uznesenie bolo prijaté z dôvodu, že projekt Curtis zodpovedá cieľom činnosti EIB spočívajúcej v poskytovaní pôžičiek a kritériám oprávnenosti projektov týkajúcim sa otázok životného prostredia, ktoré vyplývajú z vyhlásenia z roku 2009 a z klimatickej stratégie, a to osobitne preto, lebo prispieva k realizácii španielskych a európskych cieľov v oblasti výroby energie z obnoviteľných zdrojov, dodržiava kritériá udržateľnosti a ustanovenia týkajúce sa boja proti nezákonnej ťažbe dreva stanovené sekundárnym právom Únie a umožňuje na španielskej a európskej úrovni čisté zníženie emisií ekvivalentu CO_2.

140 Tým, že sporné uznesenie konštatovalo, že projekt Curtis spĺňa tieto kritériá oprávnenosti týkajúce sa otázok životného prostredia, predstavovalo opatrenie individuálneho určenia prijaté „podľa práva životného prostredia“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia.

141 Na druhej strane, keďže sporné uznesenie bolo prijaté správnou radou, nie je relevantné skúmať, či ako tvrdí žalobkyňa, iné rozhodnutie týkajúce sa projektu Curtis prijaté investičným výborom EFSI spočívajúce v poskytnutí záruky Únie na tento projekt (pozri bod 45 vyššie) bolo rovnako tak prijaté pri dodržaní požiadaviek prispievajúcich k sledovaniu cieľov politiky Únie v oblasti životného prostredia.

142 Vzhľadom na konštatovania uvedené v bodoch 138 a 140 vyššie žalobkyňa v prejednávanej veci správne tvrdí, že EIB sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď uviedla, že sporné uznesenie nemožno považovať za opatrenie individuálneho určenia prijaté „podľa práva životného prostredia“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia, a teda za akt, ktorý môže byť predmetom vnútorného preskúmania v súlade s článkom 10 ods. 1 toho istého nariadenia.

143 Druhej časti prvého žalobného dôvodu je preto potrebné vyhovieť. Vzhľadom na kumulatívnu povahu jednotlivých podmienok na to, aby bolo možné akt kvalifikovať ako „správny akt“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia, ktoré sú spochybňované v rámci každej z častí uvedeného žalobného dôvodu, je však potrebné pokračovať preskúmaním prvej časti tohto žalobného dôvodu.

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom uplatnení podmienky, že akt má vyvolávať „právne záväzný a vonkajší účinok“, stanovenej v článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia

144 Žalobkyňa vytýka EIB, že pri prijatí napadnutého aktu nesprávne uplatnila na sporné uznesenie podmienku, že akt má vyvolávať „právne záväzný a vonkajší účinok“, stanovenú v článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia.

145 EIB podporovaná Komisiou odmieta tvrdenia žalobkyne a tvrdí, že prvú časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

146 Domnieva sa, že v súlade s judikatúrou je oprávnená zamietnuť ako neprípustnú každú žiadosť o vnútorné preskúmanie, ktorá rovnako ako v prejednávanej veci nespĺňa určité podmienky na podanie takejto žiadosti, stanovené v Aarhuskom nariadení. Ako podľa nej vyplýva z listu z 13. apríla 2018 zaslaného developerovi, sporné uznesenie nezaložilo na strane EIB nijakú povinnosť poskytnúť pôžičku *ad hoc* subjektu na projekt Curtis a nepriznalo žiadne právo developerovi tohto projektu, ani nezmenilo jeho právne postavenie. Jediným aktom, ktorý mal v tejto súvislosti podľa nej právne záväzné a vonkajšie účinky, bola zmluvná dokumentácia týkajúca sa financovania projektu Curtis zo strany EIB podpísaná 25. júla 2018, ktorá podľa jej názoru nepredstavovala „správny akt“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) a článku 10 ods. 1 Aarhuského nariadenia. Sporné uznesenie bolo podľa názoru EIB len povinnou etapou v rámci jej vnútorného rozhodovacieho procesu. Pokiaľ ide o operáciu financovania projektu, tento proces podľa nej prebiehal v dvoch fázach. Po prvé správna rada dala počiatočný súhlas s financovaním projektu Curtis zo strany EIB bez toho, aby vybrala príjemcu pôžičky. Po druhé predstavenstvo schválilo uvedené financovanie s konečnou platnosťou potom, ako na základe vykonania sporného uznesenia a na základe článku 11 ods. 3 štatútu EIB vymedzilo podrobnosti a konečné podmienky tohto financovania v medziach počiatočného súhlasu udeleného správnou radou. Kľúčovou etapou bolo rokovanie o zmluve so službami EIB, pričom jej úspech nebol zaručený, ako o tom svedčia skúsenosti týkajúce sa predchádzajúcich projektov.

147 Podľa EIB, ktorú podporuje Komisia, ani akty jej interného rozhodovacieho procesu, ani zmluva o pôžičke nie sú „správnymi aktmi“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) a článku 10 ods. 1 Aarhuského nariadenia. To je podľa nej v súlade s nezávislosťou EIB v oblasti jej finančných operácií a so skutočnosťou, že jej bankovú činnosť nemožno považovať za administratívnu činnosť. Situáciu v prejednávanej veci teda podľa jej názoru nemožno porovnávať so situáciou vo veciach, v ktorých bol vydaný rozsudok z 31. januára 2019, International Management Group/Komisia (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), v ktorých jednoznačne išlo o správny akt. Pokiaľ ide o článok 271 písm. c) ZFEÚ, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, toto ustanovenie sa podľa EIB týka len zachovania osobitných procesných práv priznaných členským štátom a Komisii článkom 19 Štatútu EIB v rámci jej vnútorného rozhodovacieho procesu týkajúceho sa poskytovania pôžičiek, pričom nepriznáva nijaké právo vecne spochybniť rozhodnutia o poskytnutí pôžičky. Pokiaľ ide o konanie o vnútornom preskúmaní upravené v článku 10 Aarhuského nariadenia, jeho cieľom podľa názoru EIB nie je zlepšiť kvalitu rozhodovacieho procesu, ale rozšíriť prístup niektorých žiadateľov k existujúcim právnym prostriedkom na súdoch Únie v súlade s článkom 12 toho istého nariadenia. Podľa nej nie je možné požiadať o vnútorné preskúmanie aktu, ktorý nie je napadnuteľným aktom v zmysle článku 263 ZFEÚ, pretože vo vzťahu k tretej osobe nevyvoláva právne účinky, ktoré by boli v rozpore s právom životného prostredia.

148 Prvá časť prvého žalobného dôvodu nastoľuje otázku, či EIB v napadnutom akte pochybila, keď konštatovala, že sporné uznesenie nie je opatrením, ktoré má „právne záväzný a vonkajší účinok“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia.

149 Na úvod je potrebné pripomenúť, že správne konanie o vnútornom preskúmaní upravené v článku 10 Aarhuského nariadenia umožňuje podať žalobu na Súdny dvor Európskej únie, ktorú je podľa článku 12 toho istého nariadenia potrebné podať „v súlade s príslušnými ustanoveniami [Zmluvy o FEÚ]“, a teda v zásade pri dodržaní podmienok stanovených v článku 263 ZFEÚ. Vzhľadom na súvislosť medzi pojmom akt vyvolávajúci „právne záväzný a vonkajší účinok“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia a pojmom akt, ktorý vyvoláva právne účinky voči tretím osobám v zmysle článku 263 ZFEÚ, je v záujme všeobecnej konzistentnosti odôvodnené vykladať prvý pojem v súlade s druhým uvedeným pojmom.

150 Komisia a následne EIB v podstate navrhujú, aby sa hneď na úvod konštatovalo, že sporné uznesenie nie je správnym aktom, pretože sa týka finančných činností EIB, v rámci ktorých musí mať EIB možnosť konať úplne nezávisle.

151 Ako však už bolo konštatované v bode 92 vyššie, EIB sa za okolností prejednávanej veci nemôže prípustne odvolávať na dôvod obrany založený na tom, že žiadosť o vnútorné preskúmanie podaná žalobkyňou podľa článku 10 Aarhuského nariadenia a rozhodnutia 2008/50 bola nezlučiteľná s „osobitným postavením“, ktoré jej priznáva Zmluva o FEÚ.

152 Je teda potrebné preskúmať, či sporné uznesenie má „právne záväzný a vonkajší účinok“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. g) Aarhuského nariadenia, a teda či má „zakladať právne účinky voči tretím stranám“ v zmysle článku 263 ZFEÚ.

153 Podľa ustálenej judikatúry je potrebné pri určení, či akty alebo rozhodnutia majú „zakladať právne účinky voči tretím stranám“ v zmysle článku 263 ZFEÚ, zamerať sa skôr na podstatu týchto aktov alebo rozhodnutí než na ich formu a preskúmať, či majú záväzné právne účinky, ktoré môžu ovplyvniť záujmy tretej osoby tým, že podstatným spôsobom zmenia jej právne postavenie (pozri v tomto zmysle uznesenia z 21. júna 2007, Fínsko/Komisia, C-163/06 P, EU:C:2007:371, bod 40 a citovanú judikatúru, a z 2. septembra 2009, E.ON Ruhrgas a E.ON Földgáz Trade/Komisia, T-57/07, neuverejnené, EU:T:2009:297, bod 30 a citovanú judikatúru). To nie je prípad opatrení internej povahy, ktoré nevyvolávajú žiadny účinok mimo vnútornej sféry inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Únie, ktorá je ich autorom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. júla 1959, Phoenix-Rheinrohr/Vysoký úrad, 20/58, EU:C:1959:14, bod 181). V prípade aktov alebo rozhodnutí, ktorých vypracovanie prebieha vo viacerých štádiách, najmä na konci interného postupu, o takýto prípad nejde ani v prípade tých aktov alebo rozhodnutí, ktoré majú čisto prípravnú povahu a neobsahujú v žiadnom ohľade konečné stanovisko inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Únie na záver uvedeného postupu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. marca 2002, Satellimages TV5/Komisia, T-95/99, EU:T:2002:62, body 32 až 41). Napokon o takýto prípad nejde ani v prípade tých z nich, ktoré majú len povahu jednoduchých vykonávacích aktov alebo rozhodnutí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. februára 1988, Les Verts/Parlament, 190/84, EU:C:1988:94, body 7 a 8; pozri tiež v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer vo veci Ismeri Europa/Dvor audítorov, C-315/99 P, EU:C:2001:243, bod 47).

154 S cieľom uskutočniť preskúmanie uvedené v bode 152 vyššie je teda v prejednávanej veci potrebné preskúmať vzhľadom na zásady pripomenuté v bode 153 vyššie tak obsah sporného uznesenia, ako aj kontext, v ktorom bolo prijaté.

155 V súlade s článkom 9 ods. 1 štatútu EIB prináleží správnej rade rozhodnúť o poskytovaní finančných prostriedkov a stanovovať úrokové sadzby pôžičiek. Na základe rozhodnutia prijatého kvalifikovanou väčšinou môže správna rada preniesť niektoré svoje funkcie na predstavenstvo. V prípade prenesenia ustanoví jeho podmienky a spôsoby prenesenia a dohliadne na jeho vykonávanie. Článok 11 ods. 3 štatútu EIB stanovuje, že predstavenstvo je zodpovedné za bežný chod EIB pod dohľadom predsedu a pod dozorom správnej rady a pripravuje rozhodnutia správnej rady okrem iného o poskytovaní finančných prostriedkov, pričom je zodpovedné za vykonávanie týchto rozhodnutí.

156 Rokovací poriadok EIB v znení uplatniteľnom v čase, keď bolo prijaté sporné uznesenie, teda v znení vyplývajúcom zo zmien z 20. januára 2016 (Ú. v. EÚ L 127, 2016, s. 55), vo svojom článku 17 spresňuje, že „zo zasadnutí správnej rady sa vyhotovuje zápisnica“, pričom túto zápisnicu „podpisuje… predseda zasadnutia a predseda, ktorý predsedá zasadnutiu, počas ktorej je zápisnica schválená, ako aj sekretár zasadnutia“.

157 Článok 18 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku okrem toho stanovuje:

„V súlade s článkom 9 ods. 1 štatútu [EIB] vykonáva správna rada tieto právomoci:

…

schvaľuje finančné a záručné operácie navrhnuté predstavenstvom…“

158 Podľa článku 18 ods. 2 rokovacieho poriadku EIB „[správna rada] vo všeobecnosti zabezpečuje, aby bolo riadenie [EIB] v súlade so [Zmluvou o FEÚ], štatútom, smernicami stanovenými Radou guvernérov a inými dokumentmi, ktorými sa [EIB] riadi pri výkone svojich povinností podľa [Zmluvy o FEÚ].

159 Článok 18 ods. 3 rokovacieho poriadku EIB pripomína možnosť prenesenia funkcií na predstavenstvo stanovenú v článku 9 ods. 1 štatútu EIB, pričom spresňuje, že takéto rozhodnutie sa prijíma kvalifikovanou väčšinou.

160 Podľa článku 18 ods. 4 rokovacieho poriadku EIB správna rada „vykonáva všetky ostatné právomoci stanovené v štatúte [EIB] a v prijímaných pravidlách a rozhodnutiach prenáša na predstavenstvo zodpovedajúce vykonávacie právomoci, čo znamená, že predstavenstvo je zodpovedné v súlade s článkom 11 ods. 3 štatútu za bežný chod [EIB] pod dohľadom prezidenta a pod dohľadom správnej rady“.

161 Ako už bolo uvedené, z bodu 11 zápisnice zo zasadnutia z 12. apríla 2018 v znení založenom do spisu v tomto konaní vyplýva, že správna rada na tomto zasadnutí schválila návrh financovania.

162 Z bodu 5 návrhu financovania vyplýva, že na to, aby mohol projekt Curtis využiť podporný režim zavedený Real Decreto 413/2014 por el que se regula la actividad de producción de energía eléctrica a partir de fuentes de energía renovables, cogeneración y residuos (kráľovský dekrét č. 413/2014 o právnej úprave výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, kogenerácie a odpadu) zo 6. júna 2014 (BOE č. 140 z 10. júna 2014, s. 43876), musel byť ukončený, testovaný a v prevádzke k 28. marcu 2020, z čoho vyplýval veľmi tesný plán realizácie, a v konečnom dôsledku aj schválenie financovania. Z tohto dôvodu služby EIB uviedli, že sa rozhodli postúpiť proces finančného schválenia súbežne s predbežným auditom technického poradcu veriteľov a fázou II auditu projektu útvarmi EIB, pričom si boli vedomí skutočnosti, že vzhľadom na významné riziká zistené vo vzťahu k projektu Curtis bolo možné, že EIB sa napokon nebude môcť podieľať na jeho financovaní.

163 Bod 15 návrhu financovania presnejšie vysvetľuje navrhovanú štruktúru pre schválenie projektu. Podľa tohto bodu „transakcia bude prebiehať v rámci obvyklého dvojstupňového schvaľovacieho postupu pre transakcie projektového financovania. Po prvostupňovom schválení správnou radou bude predstavenstvu na konečné schválenie predložený konečný výsledok auditu a podrobná dokumentácia k pôžičke a projektu. Tento postup umožňuje [EIB] dodržať prísne operačné a obchodné lehoty vyžadované pre transakcie projektového financovania, a osobitne pre [projekt Curtis]. V prípade, že sa konečné podmienky odchýlia od podmienok stanovených v tomto schválení, bude predložená žiadosť o nové schválenie správnej rady v súlade s postupmi [EIB]“.

164 Okrem toho z konštatovania uvedeného v bode 139 vyššie vyplýva, že sporné uznesenie bolo prijaté z dôvodu, že projekt Curtis zodpovedá cieľom činnosti EIB spočívajúcej v poskytovaní pôžičiek činnosti a kritériám oprávnenosti projektov týkajúcim sa otázok životného prostredia vyplývajúcim z vyhlásenia z roku 2009 a z klimatickej stratégie, a to osobitne preto, lebo prispieva k realizácii španielskych a európskych cieľov v oblasti výroby energie z obnoviteľných zdrojov, dodržiava kritériá udržateľnosti a ustanovenia týkajúce sa boja proti nezákonnej ťažbe dreva stanovené sekundárnym právom Únie a umožňuje na španielskej a európskej úrovni čisté zníženie emisií ekvivalentu CO_2.

165 Listom z 13. apríla 2018 (pozri bod 47 vyššie) EIB oznámila developerovi projektu Curtis informáciu, že správna rada schválila pôžičku na financovanie uvedeného projektu a hlavné podmienky, ktoré budú podmienkami zmluvy o financovaní, pričom uviedla, že „toto oznámenie nezakladá nijakú povinnosť poskytnúť uvedenú pôžičku, ale umožňuje [uvedenému developerovi] prijať potrebné opatrenia na účely vyriešenia formálnych náležitostí pôžičky“.

166 E-mailom, ktorý 16. augusta 2018 žalobkyni zaslalo oddelenie EIB pre občiansku spoločnosť a ktorý žalobkyňa založila do spisu v prejednávanej veci, aby sa naň mohla odvolávať na podporu svojej argumentácie, EIB žalobkyni oznámila, že „všetky informácie o životnom prostredí relevantné vo vzťahu k auditu projektu Curtis boli poskytnuté správnej rade počas fázy I auditu uvedeného projektu a boli zverejnené prostredníctvom technickej dokumentácie o spoločenských a environmentálnych aspektoch týkajúcich sa rovnakého projektu. Fáza II auditu sa týkala výlučne technických, hospodárskych a finančných aspektov finančnej operácie. Dokumenty z fázy II auditu neobsahujú žiadnu informáciu o životnom prostredí, a preto sa na ne nevzťahuje predmet žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí týkajúcej sa projektu Curtis, ktorú jej žalobkyňa zaslala“.

167 Z obsahu a kontextu, v ktorom bolo prijaté sporné uznesenie, jasne vyplýva, že vyjadrovalo konečné stanovisko prijaté EIB prostredníctvom hlasovania jej správnej rady, pokiaľ ide o oprávnenosť projektu Curtis na poskytnutie financovania zo strany EIB z hľadiska jeho environmentálnych a spoločenských aspektov, ktoré zodpovedali cieľom činnosti EIB v oblasti poskytovania pôžičiek a kritériám oprávnenosti projektov týkajúcim sa otázok životného prostredia vyplývajúcim z vyhlásenia z roku 2009 a z klimatickej stratégie.

168 Aj keby sa totiž po spornom uznesení mal vykonať audit projektu Curtis a ak by sa určité technické, hospodárske a finančné aspekty finančnej operácie, od ktorých záviselo poskytnutie pôžičky, musel ešte preskúmať riadiaci výbor, nič to nemení na tom, že tento audit sa už nemal týkať environmentálnych a sociálnych aspektov uvedeného projektu, ku ktorým sa správna rada v spornom uznesení s konečnou platnosťou vyjadrila vzhľadom na všetky súvisiace informácie uvedené v návrhu financovania a v technickej dokumentácii.

169 V odpovedi na ústnu otázku položenú Všeobecným súdom na pojednávaní EIB uznala, že sporné uznesenie s konečnou platnosťou stanovilo stanovisko správnej rady, ktorá bola v tejto súvislosti príslušným orgánom, pokiaľ ide o oprávnenosť projektu Curtis na financovanie zo strany EIB vzhľadom na jeho environmentálne a sociálne aspekty. V tomto rozsahu teda nešlo ani o predbežný názor správnej rady, ani o predbežné rozhodnutie, ktorého cieľom bolo pripraviť konečné rozhodnutie uvedenej správnej rady.

170 Z toho vyplýva, že aj keby, ako to tvrdí EIB v rámci tohto konania a ako to uvádzala vo svojom liste developerovi projektu Curtis z 13. apríla 2018, sporné uznesenie nezakladalo žiadny právny záväzok týkajúci sa poskytnutia pôžičky *ad hoc* subjektu, vzhľadom na to, že naďalej pretrvávali ďalšie technické, hospodárske a finančné aspekty uvedeného projektu, ktoré mali byť predmetom auditu, toto uznesenie aj tak vyvolávalo určité konečné právne účinky voči tretím osobám, a to osobitne vo vzťahu k developerovi tohto projektu tým, že konštatovalo oprávnenosť uvedeného projektu na financovanie zo strany EIB vzhľadom na jeho environmentálne a spoločenské aspekty, čím uvedenému developerovi umožnilo prijať následné potrebné opatrenia na účely vyriešenia formálnych náležitostí pôžičky, ktorá mu mala byť poskytnutá, ako sa to uvádza v liste z 13. apríla 2018, ktorý mu zaslala EIB. Vzhľadom na tieto environmentálne a spoločenské aspekty možno následné rozhodnutie predstavenstva o poskytnutí pôžičky potom, ako pokračoval audit projektu Curtis zameraný na ostatné aspekty, ktoré bolo potrebné preskúmať, nanajvýš považovať za rozhodnutie, ktoré má len povahu jednoduchého vykonávacieho rozhodnutia v zmysle judikatúry citovanej v bode 153 vyššie.

171 Postup vnútorného preskúmania zavedený Aarhuským nariadením sa pritom má týkať práve environmentálnych aspektov (pozri v tejto súvislosti body 16, 18 a 19 vyššie) a žiadosť o vnútorné preskúmanie, ktorú podala žalobkyňa, spochybňovala osobitne hodnotenie EIB týkajúce sa trvalej

udržateľnosti projektu Curtis a jeho prínosu k dosiahnutiu cieľov politiky Únie v oblasti životného prostredia (pozri v tejto súvislosti body 54 až 57 vyššie a body 80 až 123 žiadosti o vnútorné preskúmanie). Uvedená žiadosť sa teda aspoň čiastočne týkala konečných právnych účinkov sporného uznesenia voči tretím osobám.

172 Z týchto dôvodov je potrebné vyhovieť aj prvej časti prvého žalobného dôvodu.

173 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné prvému žalobnému dôvodu v celom rozsahu vyhovieť a na tomto základe zrušiť napadnutý akt.

O trovách

174 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

175 EIB nemala v danej veci úspech. Okrem toho žalobkyňa výslovne navrhla, aby bola EIB uložená povinnosť nahradiť trovy konania.

176 Je preto opodstatnené EIB uložiť povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vznikli žalobkyni.

177 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku znášajú inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci konania, svoje vlastné trovy konania.

178 Z toho vyplýva, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Európskej investičnej banky (EIB) oznámené organizácii ClientEarth listom z 30. októbra 2018, ktorým sa zamieta ako neprípustná žiadosť o vnútorné preskúmanie uznesenia správnej rady EIB z 12. apríla 2018 o schválení financovania projektu elektrárne na biomasu v Galícii (Španielsko), ktorú ClientEarth podala 9. augusta 2018 podľa článku 10 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány Spoločenstva a rozhodnutia Komisie 2008/50/ES z 13. decembra 2007, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia č. 1367/2006 vzťahujúcich sa na žiadosti o vnútorné preskúmanie správneho aktu, sa zrušuje.**

2. **EIB znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania organizácie ClientEarth.**

3. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Van der Woude Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. januára 2021.

Podpisy